

Suvi Smolander

Saimaan Ammattiopisto Sampo, Imatra

Tyttö, jolla ei ollut siipiä

Loputtoman metsän takana, oksattoman puun lehtien varjossa on pieni kylä. Kylä, joka on täynnä noin polven korkuisia, ihmistä muistuttavia olioita. Tämä pieni yhteisö elää lähes samankaltaista elämää kuin me ihmiset, mutta kylästä kuuluu pienten siipien havinaa, eivätkä linnut ole tähän syynä. Näillä pienillä Siivenkäisillä, joiksi heitä kutsutaan, kasvaa nimittäin selässä kolmen pesukarhun jalkapohjan mittaiset siivet, joilla he lentävät. Tai kaikki muut lentävät, paitsi Salla.

Salla on 10-vuotias tyttö, jolla on pitkä vaaleanpunainen tukka sekä merensiniset silmät. Hänellä on muutaman vuoden nuorempi pikkuveli Samuel sekä kaksi äitiä, Eva ja Saana. Kaikilla muilla, myös Sallan perheellä, on siivet. Siivenkäiset syntyvät siivettöminä, mutta ne kasvavat ensimmäisen vuoden aikana, kun on aika opetella lentämään. Jostain syystä Sallalle ei siipiä kasvanut, vaikka kaikkea kokeiltiin keijupölystä unihiekkaan.

Sallalla on siivettömyytensä vuoksi vain yksi ystävä. Vuotta nuorempi Maria muutti vanhempiensa Heikin ja Samin kanssa vieraanmaan tammesta Sallan perheen alakertaan viime kesänä. Tytöt ovat olleet siitä lähtien erottamattomat. He jakavat ilot, surut, murheet ja huolet. Vapaa-aikanaan he menevät takapihalle sammaleen peittämän suuren kiven päälle makaamaan ja viipyvät siellä yön pikkutunteihin saakka. Koulussa käyminen ei Sallalle ole kuitenkaan yhtä mukavaa.

Siivenkäiset aloittavat koulunkäynnin 7-vuotiaina. Meihin ihmisiin poiketen heillä kuuluu liikunnan perusopetukseen lentäminen. Kolme vuotta sitten, jo ensimmäisenä koulupäivänä, Salla sai kutsumanimen "strutsi", koska ei pysty lentämään. Salla on joutunut kokemaan kiusaamista sieltä aina tähän päivään asti. Myös Sallan vanhemmat ovat tietoisia tästä, mutta koulussa ei olla saatu kiusaamista kuriin. On muutamia opettajia, jotka ääneen sanomatta pitävät itsekkin Sallaa outolintuna. Siivenkäisien keskuudessa ei ole yli 2000 vuoteen tavattu yhtäkään siivetöntä yksilöä.

Salla istuu usein myös yksin takapihan kivellä, niin kuin myös tänä sunnuntaina. Hänen pitäisi olla jo nukkumassa, mutta Salla on päättänyt olla menemättä aamulla kouluun. Hän kuuntelee PMMP-yhtyeen suosikkikappalettaan ja yrittää hillitä alahuulensa vapinaa.

Sä kerroit, että päivänvalo pelottaa

Ja silti valvot yösi

Etkä unta saa

En osaa auttaa

Kai ehjin siivin

Me vielä joskus liidetään

Kovasta taistelusta huolimatta kyyneleet alkavat yksi toisensa jälkeen valumaan pitkin tytön poskia. Eva on kuullut tyttärensä itkun ja kävelee takapihalle, istahtaa kivelle ja sulkee Sallan syliinsä. Minuutit kuluvat eikä kumpikaan sano sanaakaan. Sallan kyyneleet ovat kastelleet äidin paitaan ison märän läikän. Tilanne ei vaadi sanoja. Äiti tuntee tyttärensä käsin lähes kosketeltavan tuskan, jota ei pitäisi olla olemassakaan. Tuskan, joka ei ole jättämässä Sallaa.

Kesä vaihtui syksyyn ja päivät lyhenivät. Sallan kouluamut ovat vähentyneet ja yksinäiset illat takapihalla lisääntyneet. Vallitseva pimeys ei ole rajoittunut vain vuodenaikaan. Eva ja Saana ovat olleet huolissaan tyttärestään jo pitkään, mutta yrityksistä huolimatta ei koulu ole ottanut avunhuutoja vakavasti. Pienen tytön sanattomat merkit ovat hukkuneet isompien alle.

Kun lopulta ensilumi laskeutui maahan, myös pimeys, joka oli Sallan elämässä kulkenut jo pidemmän aikaa, laskeutui kyläänkin. Mustien harsojen saattamana Salla sai siivet.